

der regne med nogen Tilbageholdenhed og megen Tvivl, idet det for den almindelige Opfattelse ikke har Formodningen for sig, at invaliderede Personer kan betragtes under Synsvinklen: brugbar Arbejdskraft.

Denne Forskel i Indstillingen beror for en ikke ringe Del i tilvant Opfattelse, i Vaner, der ligesom andre Vaner er vanskelige at ændre, og som det i hvert Fald tager Tid at faa ændret. En af Følgerne af den tilvante Opfattelse er den, at der gør sig en ikke ringe Fordom gældende imod at beskæftige ikke fuldt arbejdsdygtige Personer. Fordommen næres fra de forskellige Sider og med meget afvigende Begrundelser, og i Almindelighed med det Resultat, at netop der, hvor en ledig Plads er at opnaa, kan man ikke anvende en Invalid.

Forholdet er i Almindelighed det, at den ikke-invaliderede paa Forhaand ikke tænker sig, at en Invalid kan præstere normalt Arbejde paa et eller andet Omraade, og derfor i Reglen blankt afviser Henvendelser om Beskæftigelse af Invalid. Forelægger man derefter den paagældende Eksempler paa, hvorledes Invaliden klarer sig i andre Virksomheder og der arbejder under normale Arbejdsvilkaar og til normal Løn, vil det vel i Reglen være muligt at overbevise den tvivlende saavidt, at han indrømmer Rigtigheden af de anførte Eksempler, men længere end dertil vil det normalt ikke være muligt at komme. Den tvivlende vil stadig bevare den væsentligste Del af Tvivlen og vil derfor i Reglen staa fast paa, at Invaliden maaske vel lader sig anvende i de beskrevne Tilfælde, men at en Anvendelse indenfor den Virksomhed, som den tvivlende kender, maaske selv arbejder i, ja maaske er Leder for, efter de særlige Forhold indenfor denne vil være aldeles udelukket. Tvivlen gaar endogsaa saa vidt, at den tvivlende hyppigt ikke bliver overbevist, selv om man forelægger Eksempler paa Beskæftigelse af Invalid ved Arbejde af nøjagtig samme Art som det, den tvivlende kender. Eksemplerne herpaa er mangfoldige, og det skal som et enkelt af disse blot anføres, at Arbejde som Maskinskrivning i fortrinlig Grad er egnet for adskillige Invalid, f. Eks. for beninvaliderede, og at Invalider derfor flere Steder beskæftiges ved saadant Arbejde, men at man dog møder betydelige Vanskeligheder, saafremt man søger at skaffe en dygtig Maskinskriver, som er Invalid, en ledig Stilling indenfor Faget.

Jo mere synlig Defekten er, des større synes Fordommen mod Beskæftigelse at være. En Person, som f. Eks. er stærkt invalideret paa Grund af en Hjertelidelse, vil saaledes normalt lettere opnaa Arbejde end en Person, der f. Eks. mangler den ene Arm, ja man kan endog gaa saa vidt at sige, at Invaliden med den manglende Arm, der normalt vil kunne paatage sig f. Eks. alt forefaldende Budarbejde o. l., ikke vil opnaa at faa en ledig Budstilling, medens den Person, der er invalideret af en Hjertesygdom og derfor ikke bør udsætte sig for Anstrengelser i Retning af Gang, Løften m. v., normalt vil have langt større Chancer for at faa den ledige Plads. Aarsagen til dette abnorme Forhold maa formentlig være, at den synlige Defekt navnlig rejser Tvivlen, og at den tvivlende maaske prøver at tænke sig, hvorledes han selv vilde være stillet med en lignende Defekt og straks ved den første Vanskelighed i saa Henseende skyder Spørgsmaalet fra sig som uløseligt — eller dog i al Fald for besværligt. I Sandhedens Interesse maa endog tilføjes, at mange end ikke gaar saa langt, men uden nærmere Overvejelse blankt afviser Spørgsmaalet og bevidst eller ubevidst er imod Beskæftigelse af Invalid, blot fordi disse ikke ser ud som andre, ja maaske endog kan siges at virke »skæmmende« paa Virksomheden.

Den manglende Tro paa at Invaliden kan gøre Fyldst gaar saa vidt, at det er en almindeligt udbredt Antagelse, at en Invalid, som har Arbejde, kun har dette som en maskeret Form for Velgørenhed. Den tvivlende, som ved Argumentation og Paaavisning af Eksempler synes overbevist om, at Invalid er anvendelige indenfor visse Virksomheder, vil i sit Inderste hyppigt bevare en bestemt Forestilling om, at der paa et eller flere Punkter vises